Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
M. CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
fremsat den 9. juli 2020 [1]

Sag C-56/19 P

RFA International, LP
mod

Europa-Kommissionen

»Appel – dumping – import af ferrosilicium med oprindelse i Rusland – forordning (EF) nr. 1225/2009 – artikel 11, stk. 9 og 10 – afslag på anmodninger om tilbagebetaling af betalt antidumpingtold – undersøgelsesmetode – ændrede omstændigheder i forhold til den oprindelige undersøgelse eller i forhold til mellemliggende tilbagebetalingsundersøgelser og fornyede interimsundersøgelser – beregnet eksportpris – fradrag af den betalte antidumpingtold – afgørende bevis«

1. I 2008 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 172/2008 [2] om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ferrosilicium (en legering, der anvendes i fremstillingen af stål og jern) med oprindelse i bl.a. Rusland [3].

2. I denne forordning blev der fastsat en antidumpingtold (på 22,7%), der finder anvendelse på nettoprisen, frit Unionens grænse, ufortoldet, for varer, der fremstilles af to virksomheder med hjemsted i Rusland [4], som RFA International, LP (herefter »RFA«) [5] var forbundet med.

3. De virksomheder, der blev berørt af den oprindelige forordnings antidumpingforanstaltninger, anlagde successive søgsmål med påstand om delvis annullation af forordningen, fornyet undersøgelse eller tilbagebetaling af betalt antidumpingtold.

4. Navnlig RFA anmodede om en sådan tilbagebetaling af betalt antidumpingtold i perioden den 1. oktober 2010 til den 31. december 2012.

5. Den 18. december 2014 gav Kommissionen afslag på denne anmodning om tilbagebetaling ved gennemførelsesafgørelser C(2014) 9805 final, C(2014) 9806 final, C(2014) 9807 final, C(2014) 9808 final, C(2014) 9811, final, C(2014) 9812 final og C(2014) 9816 final (herefter »de omtvistede afgørelser«).

1 – Originalsprog: spansk.

2 – Rådets forordning af 25.2.2008 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af ferrosilicium med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Kasakhstan, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og Rusland (EUT 2008, L 55, s. 6, herefter »den oprindelige forordning«).

3 – Proceduren blev indledt som følge af en klage indgivet den 25.2.2008 af ferrolegeringsindustriens forbindelsesudvalg (Euroalliages).

4 – Det drejede sig om selskaberne Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (herefter »CHEMK«) og Kuzneckie Ferrsplavy OAO (herefter »KF«).

5 – RFA har en afdeling i Schweiz, der beskæftiger sig med CHEMK og KF's eksportsalg, navnlig til Den Europæiske Union.

6. Den 4. marts 2015 anlagde RFA et annullationssøgsmål ved Retten vedrørende disse afgørelser og nedlagde påstand om, at de var i strid med flere bestemmelser i forordning (EF) nr. 1225/2009[6].

7. Retten frifandt Kommissionen ved dom af 15. november 2018[7], som nu er genstand for nærværende appel.

I. Retsforskrifter. Forordning nr. 1225/2009

8. Artikel 11 bestemmer:

»[…]

8. Uanset stk. 2 kan en importør anmode om tilbagebetaling af told, der er opkrævet, når det påvises, at den dumpingmargen, på grundlag af hvilken tolden er betalt, er blevet elimineret eller reduceret til et niveau, der er lavere end den gældende toldsats.

For at opnå tilbagebetaling af antidumpingtold skal importøren indgive en anmodning til Kommissionen. Anmodningen indgives via den medlemsstat, på hvis område varerne overgik til fri omsætning, og senest seks måneder efter den dato, på hvilken den endelige told, der skal opkræves, blev behørigt fastsat af myndighederne, eller fra den dato, på hvilken der blev truffet afgørelse om den endelige opkrævning af beløb, for hvilke der var stillet sikkerhed i form af midlertidig told. Medlemsstaterne videresender straks anmodningen til Kommissionen.

En anmodning om tilbagebetaling anses kun for behørigt dokumenteret, når den indeholder nøjagtige oplysninger om størrelsen af den antidumpingtold, der kræves tilbagebetalt, og alle tolddokumenter vedrørende beregningen og betalingen af det pågældende beløb. Den skal endvidere for en repræsentativ periode indeholde dokumenterede oplysninger vedrørende den normale værdi og de eksportpriser, der ved salg til Fællesskabet opnås af den eksportør eller producent, som er omfattet af tolden. I tilfælde, hvor importøren ikke er forretningsmæssigt forbundet med den pågældende eksportør eller producent, og sådanne oplysninger ikke umiddelbart foreligger, eller hvor eksportøren eller producenten ikke er rede til at meddele importøren oplysningerne, skal anmodningen indeholde en erklæring fra eksportøren eller producenten om, at dumpingmargenen er reduceret eller elimineret, som omhandlet i denne artikel, og at de relevante beviser vil blive forelagt for Kommissionen. Forelægger eksportøren eller producenten ikke sådanne beviser inden for et rimeligt tidsrum, afvises anmodningen.

Kommissionen beslutter efter konsultationer i det rådgivende udvalg, om og i hvilket omfang anmodningen skal tages til følge, eller den kan til enhver tid beslutte at genoptage en undersøgelse, og de oplysninger og resultater, der fremkommer som led i en sådan undersøgelse, som gennemføres i overensstemmelse med de derfor gældende bestemmelser, anvendes med henblik på at fastslå, om og i hvilket omfang tilbagebetaling er berettiget […]

9. I alle genoptagede undersøgelser eller undersøgelser om tilbagebetaling, som gennemføres i henhold til denne artikel, anvender Kommissionen under forudsætning af uændrede omstændigheder de samme metoder, som blev benyttet i den undersøgelse, der resulterede i indførslen af den pågældende told, idet der tages behørigt hensyn til bestemmelserne i artikel 2, særlig stk. 11 og 12, og bestemmelserne i artikel 17.

6 – Rådets forordning af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51, herefter »grundforordningen«).

7 – Dom RFA International mod Kommissionen (T-113/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:783, herefter »den appellerede dom«).

10. I alle undersøgelser, der gennemføres i henhold til denne artikel, undersøger Kommissionen i overensstemmelse med artikel 2, om eksportpriserne kan anses for pålidelige. Besluttes det imidlertid at beregne eksportprisen i henhold til artikel 2, stk. 9, beregnes eksportprisen uden fradrag for betalt antidumpingtold, hvis der foreligger afgørende bevis for, at tolden korrekt afspejles i videresalgspriserne og de efterfølgende salgspriser i Fællesskabet.«

II. Tvistens baggrund

9. For bedre at forstå forløbet af de faktiske omstændigheder kan der passende henvises til de formelle indsigelser, hvori RFA's påstande (eller påstandene fra de virksomheder, som RFA er forbundet med) med hensyn til denne antidumpingtold er blevet oversat, hvilke påstande såvel Retten som Domstolen har måttet tage stilling til.

A. (Det første) annullationssøgsmål

10. Efter vedtagelsen af den oprindelige forordning i 2008 anlagde CHEMK og KF et søgsmål ved Retten med påstand om delvis annullation af denne forordning.

11. Retten frifandt Rådet ved dom af 25. oktober 2011 [8], som de sagsøgende selskaber appellerede.

12. Ved dom af 28. november 2013 i appelsagen frifandt Domstolen Rådet [9].

B. Første fornyede undersøgelse og (det andet) annullationssøgsmål

13. Den 30. november 2009 anmodede CHEMK og KF om en interimsundersøgelse af den oprindelige forordning.

14. Denne procedure blev afsluttet med vedtagelsen af gennemførelsesforordning nr. 60/2012 [10], som bekræftede den oprindelige antidumpingforanstaltning.

15. CHEMK og KF anlagde sag ved Retten med påstand om delvis annullation af gennemførelsesforordning nr. 60/2012.

16. Retten frifandt Rådet ved dom af 28. april 2015 [11], som de sagsøgende selskaber appellerede.

17. Ved dom af 9. juni 2016 i appelsagen frifandt Domstolen Rådet [12].

8 – Dom CHEMK og KF mod Rådet (T-190/08, EU:T:2011:618).

9 – Dom CHEMK og KF mod Rådet (C-13/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:780).

10 – Rådets gennemførelsesforordning af 16.1.2012 om afslutning af den delvise interimsundersøgelse vedrørende antidumpingforanstaltningerne på importen af ferrosilicium med oprindelse i bl.a. Rusland i henhold til artikel 11, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1225/2009 (EUT 2012, L 22, s. 1).

11 – Dom CHEMK og KF mod Rådet (T-169/12, EU:T:2015:231).

12 – Kendelse CHEMK og KF mod Rådet (C-345/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:433).

C. Successive tilbagebetalingsprocedurer

1. Første og anden periode for undersøgelsen om tilbagebetaling og (det tredje) annullationssøgsmål

18. Fra den 30. juli 2009 til den 10. december 2010 indgav CHEMK og KF flere anmodninger om tilbagebetaling af antidumpingtold betalt fra den 7. januar 2009 til den 10. december 2010.

19. Tilbagebetalingsundersøgelsen tog udgangspunkt i perioden fra den 1. oktober 2008 til den 30. september 2010, som Kommissionen opdelte i to delperioder: »første periode for undersøgelsen om tilbagebetaling« fra den 1. oktober 2008 til den 30. september 2009 og »anden periode for undersøgelsen om tilbagebetaling« fra den 1. oktober 2009 til den 30. september 2010.

20. Den 10. august 2012 vedtog Kommissionen afgørelser C(2012) 5577 final, C(2012) 5585 final, C(2012) 5588 final, C(2012) 5595 final, C(2012) 5596 final, C(2012) 5598 final og C(2012) 5611 final, hvori Kommissionen imødekom anmodningerne om tilbagebetaling med hensyn til første periode for undersøgelsen om tilbagebetaling og gav afslag på anmodningerne med hensyn til anden periode.

21. RFA anlagde sag til prøvelse af disse afgørelser ved Retten, som frifandt Kommissionen ved dom af 17. marts 2015 [13].

22. RFA iværksatte appel til prøvelse af Rettens dom af 17. marts 2015. Ved dom af 4. maj 2017 i appelsagen frifandt Domstolen Rådet [14].

2. Tredje og fjerde periode for undersøgelsen om tilbagebetaling og (det fjerde) annullationssøgsmål

23. Fra den 1. marts 2011 til den 26. juni 2013 indgav RFA nye anmodninger om tilbagebetaling af antidumpingtold, denne gang med hensyn til perioden fra den 1. oktober 2010 til den 31. december 2012.

24. Efter opdelingen af denne periode i to delperioder (»tredje periode for undersøgelsen om tilbagebetaling« fra den 1.10.2010 til den 31.12.2011 og »fjerde periode for undersøgelsen om tilbagebetaling« fra den 1.1.2012 til den 31.12.2012) gav Kommissionen afslag på RFA's anmodninger i de omtvistede afgørelser.

25. Den 4. marts 2015 anlagde RFA ved Retten det (fjerde) annullationssøgsmål, hvorved de nævnte afgørelser blev anfægtet. Kommissionen blev frifundet ved dom af 15. november 2018, hvorefter RFA appellerede denne dom.

D. Anden fornyede undersøgelse og (det femte) annullationssøgsmål

26. Som følge af udløbet af de antidumpingforanstaltninger, der var blevet vedtaget i den oprindelige forordning, indledte Kommissionen en *udløbsundersøgelse*, der udmøntede sig i gennemførelsesforordning (EU) nr. 360/2014 [15], hvori antidumpingtolden på 22,7%, som var blevet fastsat i den oprindelige forordning, blev opretholdt.

13 – Dom RFA International mod Kommissionen (T-466/12, EU:T:2015:151).

14 – Dom RFA International mod Kommissionen (C-239/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2017:337).

15 – Kommissionens gennemførelsesforordning af 9.4.2014 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ferrosilicium med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Rusland efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 (EUT 2014, L 107, s. 13).

27. CHEMK og KF anlagde sag til prøvelse af gennemførelsesforordning nr. 360/2014 ved Retten, som frifandt Kommissionen ved dom af 15. november 2018 [16]. Denne dom er blevet endelig.

III. Retsforhandlingerne ved Retten

28. Det annullationssøgsmål, som RFA anlagde den 4. marts 2015, vedrørende de omtvistede afgørelser, indeholdt tre anbringender, hvoraf kun det andet er relevant her; deri blev det gjort gældende, at disse afgørelser var i strid med grundforordningens artikel 11, stk. 9 og 10.

29. Med hensyn til RFA's og Kommissionens argumenter i forbindelse med dette appelanbringende henviser jeg til den appellerede doms præmis 58-68, hvori Retten har opsummeret begge parters argumenter.

30. Jeg vil derfor blot gengive præmis 69-75 og 77-79 i den appellerede dom, hvori Retten forklarer, hvorfor den forkaster dette annullationsanbringende. Dette gør den således:

»69 I denne forbindelse bør det først og fremmest fremhæves, at det med hensyn til anvendelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 10, er begrundet, at Kommissionen – i tilfælde af en væsentlig udvikling i produktionsomkostningerne for de omhandlede varer mellem den undersøgelsesperiode, der tidligere er blevet taget i betragtning, og den nye undersøgelsesperiode – ved fastlæggelsen af, om antidumpingtolden korrekt afspejlede videresalgspriserne for disse varer i denne sidste periode, ikke anvender de videresalgspriser, der blev anvendt i den første af disse perioder, men derimod de omkostninger, der blev konstateret i løbet af den nye undersøgelsesperiode. Disse betragtninger er gyldige, selv om det kan fastslås, at der er sket en ændring af metoden i forhold til fremgangsmåden i forbindelse med en tidligere undersøgelse, således som det er tilfældet i hovedsagen, i modsætning til det, som Kommissionen principalt har gjort gældende i de omtvistede afgørelser, således som det fremgår af præmis 22 ovenfor.

70 Denne praksis har til formål at sikre, at analysen ved sammenligningen af komplekse situationer på det økonomiske område er pålidelig med henblik på ikke kun at begrunde de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til antidumpinglovgivningen, men også at sikre overholdelse af det almindelige EU-retlige ligebehandlingsprincip for de erhvervsdrivende, der kan være genstand for sådanne foranstaltninger. Selv om en sikring af, at den økonomiske analyse er pålidelig ved sammenligningen af situationen mellem de to perioder, i princippet begrunder en anvendelse af den samme metode, er dette ikke, hvad der sker, når de relevante parametre har ændret sig tilstrækkeligt til, at anvendelsen af den tidligere anvendte metode er uegnet til at levere et pålideligt resultat, i det foreliggende tilfælde med henblik på at bedømme, om antidumpingtolden korrekt afspejles i videresalgspriserne eller de efterfølgende salgspriser i Unionen eller ej (jf. i denne retning og analogt dom af 18.9.2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 50 og 59). Som Kommissionen har gjort gældende, er en stigning i videresalgspriserne i Unionen, selv en betydelig stigning, såfremt produktionsomkostningerne er steget betydeligt mellem de to sammenlignede perioder, ikke nødvendigvis en garanti for, at antidumpingtolden er korrekt afspejlet, dvs. fuldt ud afspejlet, i fastsættelsen af disse priser. Produktionsomkostningerne kan være steget mere end priserne. I dette tilfælde afspejler de berørte ikke korrekt dumpingtolden i priserne, henset til udviklingen i deres produktionsomkostninger, selv ikke såfremt de nye priser er højere end niveauet for de tidligere priser forhøjet med antidumpingtold.

71 Sagsøgerens argumenter i den foreliggende sag rejser ikke tvivl om denne analyse. For det første, og i modsætning til det, som sagsøgeren i det væsentlige har gjort gældende, indebærer grundforordningens artikel 11, stk. 10, på ingen måde, for så vidt som den vedrører spørgsmålet, om »tolden korrekt afspejles i videresalgspriserne«, at det kun er den tilsvarende antidumpingtold,

16 – Dom CHEMK og KF mod Kommissionen (T-487/14, EU:T:2018:792).

der skal indarbejdes i den nye videresalgspris, ud over den videresalgspris, der tidligere er blevet anvendt for at opnå et positivt svar. En yderligere told i forhold til normalt afholdte omkostninger er kun »korrekt afspejlet«, såfremt den føjes til disse omkostninger. Såfremt disse øvrige omkostninger stiger, men videresalgsprisen stiger mindre, tilføjes told en i realiteten kun delvist eller slet ikke disse øvrige omkostninger, når den tilsvarende antidumpingtold er blevet tilføjet den tidligere anvendte videresalgspris. Afsnittet i Kommissionens meddelelse vedrørende tilbagebetaling af antidumpingtold, som er blevet fremhævet af sagsøgeren og gengivet i punkt 58, er på ingen måde i modstrid med denne analyse. Det samme gør sig gældende for dom af 18. november 2015, Einhell Germany m.fl. mod Kommissionen (T-73/12, EU:T:2015:865), som er blevet påberåbt af sagsøgeren. Særligt anføres i dommens præmis 155, der skal læses i sin sammenhæng, at en anden metode end en sammenligning af de videresalgspriser, der blev anvendt i Unionen før og efter indførelsen af antidumpingtolden, kan være passende med henblik på at fastslå, om denne antidumpingtold afspejles i de nye videresalgspriser i Unionen eller ej.

72 Med hensyn til de konkrete forhold i hovedsagen bør det med hensyn til den fjerde periode for undersøgelsen om tilbagebetaling, som vedrører 2012, anføres, at Kommissionen i de omtvistede afgørelser, f.eks. i 85. betragtning til afgørelse C(2014) 9805 final, konstaterede, at der var sket en betydelig stigning i produktionsomkostningerne i forhold til den oprindelige undersøgelsesperiode, på 109%, uden i denne forbindelse at blive modsagt af sagsøgeren i forbindelse med nærværende søgsmål. Under disse omstændigheder var det lovligt, at Kommissionen ved fastlæggelsen af, om antidumpingtolden korrekt afspejlede de videresalgspriser, der blev anvendt i Unionen af sagsøgeren på vegne af CHEMK og KF i den fjerde periode for undersøgelsen om tilbagebetaling, anvendte de produktionsomkostninger, der blev konstateret i 2012, i stedet for de videresalgspriser, der blev anvendt i forbindelse med den oprindelige undersøgelse.

73 I en situation, hvor videresalgspriserne, som anført af Kommissionen i de omtvistede afgørelser, f.eks. i 84. betragtning til afgørelse C(2014) 9805 final, kun i 1% af tilfældene dækker produktionsomkostningerne, inklusive antidumpingtolden, er det langt fra godtgjort, at denne antidumpingtold rent faktisk afspejler videresalgspriserne.

74 Selv den stigning på mere end 100% i videresalgsprisen mellem perioden for den oprindelige undersøgelse og perioden for den fjerde undersøgelse om tilbagebetaling, som er blevet fremhævet af sagsøgeren, er utilstrækkelig i denne sammenhæng til at godtgøre, at antidumpingtolden fuldt ud afspejles under den anden af disse perioder. Det er nemlig, som det i det væsentlige blev anført i præmis 70 ovenfor, tilstrækkeligt, at produktionsomkostningerne steg med mere end de anvendte priser, for at de anvendte priser ikke korrekt afspejler antidumpingtolden, henset til udviklingen i produktionsomkostningerne. Dette godtgøres a priori af den omstændighed, som Kommissionen har fremhævet, at produktionsomkostningerne, antidumpingtolden inkluderet, i 99% af tilfældene ikke var omfattet af videresalgspriserne i Unionen i 2012.

75 Det var således med rette, at Kommissionen fradrog antidumpingtolden i videresalgsprisen til den første uafhængige køber i Unionen ved fastlæggelsen af eksportprisen for den fjerde periode for undersøgelsen om tilbagebetaling, eftersom det ikke var blevet godtgjort, at antidumpingtolden korrekt var afspejlet i den første af disse priser.

[…]

77 Som det fremgår af de omtvistede afgørelser, f.eks. i 78. betragtning til afgørelse C(2014) 9805 final, har Kommissionen imidlertid med rette anført, at undersøgelsen af videresalgspriserne i Unionen med henblik på at fastslå, i hvilket omfang de afspejler antidumpingtolden, skal gennemføres i afsætningsleddet efter betalingen af denne told, dvs. pr. definition i et afsætningsled, hvor prisen omfatter ekstra omkostninger i forhold til omkostningerne i forbindelse med prisen »ab fabrik« eller CIF (Cost, Insurance and Freight (omkostninger, forsikring og fragt). I denne forbindelse må det fremhæves, at grundforordningen bestemmer, at visse priser justeres i et

andet handelsled end det led, hvori de anvendes, for at sikre en rimelig sammenligning mellem priser, som ikke nødvendigvis afspejler de samme ydelser. Således bestemmes det i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra d), [nu artikel 2, stk. 10, litra d), i forordning (EU) 2016/1036 [17]], at den rimelige sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi kan kræve justeringer, der tager hensyn til de forskellige handelsled, hvor disse priser er blevet anvendt. Dette er imidlertid ikke det, der sker, når det udelukkende drejer sig om at bedømme videresalgspriserne i Unionen i sammenhæng med grundforordningens artikel 11, stk. 10, som ikke omfatter sådanne justeringer. For så vidt som det er begrundet, at Kommissionen med henblik på anvendelsen af denne bestemmelse i visse situationer såsom den i hovedsagen omhandlede undersøger videresalgspriserne under hensyntagen til alle de omkostninger, der er påløbet inden dette videresalg, som nævnt i præmis 69 ovenfor, ville en undersøgelse af de priser, der er fastsat i forbindelse med prisen »ab fabrik« eller CIF, selv om disse priser kunstigt blev pålagt antidumpingtolden, såsom det ifølge sagsøgeren er blevet gjort, ikke være sammenhængende uden at tage hensyn til et bestemt antal omkostninger, der er påløbet inden dette videresalg. I disse situationer er det desuden ikke nødvendigt at foretage en sammenligning af videresalgspriserne i Unionen mellem to på hinanden følgende perioder, hvilken sammenligning kan påvirkes af den manglende tidsmæssige overensstemmelse mellem de handelsled, hvori importørerne af de omhandlede varer fakturerede de første uafhængige købere i Unionen, således som det er tilfældet i den foreliggende sag. Det er derimod afgørende at kontrollere, om de forhold, som den omhandlede importør har fremlagt, viser, at den pris, som køberne reelt har betalt i den periode, der er omfattet af undersøgelsen, korrekt afspejler antidumpingtolden. I denne forbindelse er det i de omtvistede afgørelser blevet anført, uden at sagsøgeren har rejst tvivl herom, at sagsøgeren i den nævnte periode hovedsageligt solgte varer på grundlag af prisen »leveret told betalt«, dvs. en pris, der omfatter alle omkostninger, der er påløbet inden leveringen, hvilket kunne lette førnævnte kontrol.

78 Dermed kan sagsøgeren ikke støtte sig på udviklingen i de priser, der anvendes i forbindelse med prisen »ab fabrik« eller CIF, selv om de er forhøjet med antidumpingtolden, for at begrunde, at sagsøgeren i den tredje periode for undersøgelsen om tilbagebetaling afspejlede antidumpingtolden i sine videresalgspriser i Unionen. Sagsøgeren burde have fremlagt forhold, der viser, at prisen »leveret told betalt«, som sagsøgeren anvendte i den nævnte periode, dækkede alle de omkostninger, der for så vidt angår de omhandlede varer var påløbet i dette led, herunder antidumpingtolden, hvilket sagsøgeren ikke gjorde. Det var derfor med rette, at Kommissionen fradrog antidumpingtolden i videresalgsprisen for den første uafhængige køber i Unionen for at fastslå den beregnede eksportpris for så vidt angår den tredje periode for undersøgelsen om tilbagebetaling, eftersom det ikke var blevet godtgjort, at antidumpingtolden korrekt var afspejlet i den første af disse priser. Dermed er det ikke nødvendigt at undersøge parternes anbringender om pålideligheden af eller beregningsmetoden for prisen »ab fabrik« eller CIF. Med hensyn til sagsøgerens anbringende, der fremgår af replikken, om, at selv en sammenligning af videresalgspriserne »leveret told betalt« fører til et resultat, der bør give anledning til en delvis tilbagebetaling af antidumpingtolden, bør det under alle omstændigheder anføres, at det ikke er begrundet i en så tilstrækkelig grad, at det kan tages i betragtning i forbindelse med vurderingen af lovligheden af de omtvistede afgørelser (jf. i denne forbindelse dom af 17.3.2015, RFA International mod Kommissionen (T-466/12, EU:T:2015:151, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis)).

79 Det følger af det ovenstående, at sagsøgerens andet anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9 og 10, ved beregningen af eksportprisen også er ugrundet.«

17 – Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 8.6.2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21).

IV. Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

31. Appelskriftet blev indleveret til Domstolens Justitskontor den 25. januar 2019.

32. RFA har nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom og om, at Domstolen selv træffer endelig afgørelse i sagen, hvis den findes egnet til at blive afgjort. RFA har subsidiært nedlagt påstand om, at sagen hjemvises til Retten til fornyet behandling. RFA har nedlagt påstand om, at Kommissionen under alle omstændigheder tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

33. Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og om, at RFA tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

34. Det til den 25. marts 2020 berammede retsmøde blev erstattet med Domstolens spørgsmål til parterne, som de besvarede skriftligt.

V. Gennemgang af appellen

A. Indledende betragtninger

35. Læsningen af tvistens baggrund viser, at der siden indførelsen af antidumpingtolden ved den oprindelige forordning i forbindelse med denne told er blevet gjort flere indsigelser (annullationssøgsmål, anmodninger om tilbagebetaling af told, der er opkrævet, og om genoptagelse af undersøgelser, såvel interims- som udløbsundersøgelser), som der ikke kan ses bort fra ved afgørelsen af denne appel.

36. Denne omstændighed begrunder, at det inden selve undersøgelsen af appelanbringenderne fremhæves, hvordan det efter vedtagelsen af antidumpingtolden i teorien er muligt at genoptage undersøgelsen heraf eller foretage tilbagebetaling i henhold til grundforordningens bestemmelser.

37. Med hensyn til *genoptagelse af undersøgelser* foretog Domstolen i dom af 18. september 2014[18] følgende bedømmelse: »[…] hvad angår den fornyede undersøgelse af de foranstaltninger, der udløber i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, [er der] i det væsentlige tale om at vurdere, om ophævelsen af den oprindelige antidumpingforanstaltning sandsynligvis vil medføre, at dumpingen eller skaden [fortsætter] eller genopstår. […] [H]vad angår en fornyet interimundersøgelse [kan Kommissionen] i henhold til denne forordnings artikel 11, stk. 3, bl.a. undersøge, om omstændighederne angående dumpingen og skaden er væsentligt ændret, eller om de eksisterende foranstaltninger har skabt de påregnede virkninger og har fjernet den tidligere konstaterede skade med henblik på at foreslå at ophæve, ændre eller opretholde den antidumpingtold, der blev iværksat ved afslutningen af den oprindelige undersøgelse«.

38. Proceduren for *tilbagebetaling* er beslægtet med proceduren for at genoptage en undersøgelse (grundforordningens artikel 11, stk. 8, fjerde afsnit, tillader, at disse procedurer forenes), men tillader kun en undersøgelse af den faktiske dumpingmargen og ikke en fornyet undersøgelse af det generelle spørgsmål om skade.

18 – Dom Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, herefter »Valimar-dommen«, præmis 52 og 55). Med hensyn til Kommissionens kontrol i forbindelse med en fornyet interimundersøgelse tilføjede Domstolen, at den »kan […] føre til, at der ikke blot gennemføres en bagudrettet analyse af udviklingen i situationen fra indførelsen af den oprindelige endelige foranstaltning for at vurdere, hvorvidt det er nødvendigt at opretholde eller ændre den for at modvirke dumping, der forvolder skade, men ligeledes en fremadrettet analyse af den sandsynlige udvikling i situationen fra vedtagelsen af den fornyede undersøgelse for at vurdere de sandsynlige virkninger af en ophævelse eller en ændring af nævnte foranstaltning«.

39. De elementer, der er fælles for proceduren for genoptagelse af en undersøgelse og proceduren for tilbagebetaling af told, der er opkrævet, fremgår af grundforordningens artikel 11, stk. 9 og 10, som netop er de bestemmelser, som Retten ifølge RFA har tilsidesat.

– Stk. 9 vedrører den metode, der skal anvendes ved genoptagede undersøgelser eller undersøgelser om tilbagebetaling. Reglen er, at der ved disse undersøgelser anvendes de samme metoder, »som blev benyttet i den undersøgelse, der resulterede i indførslen af den pågældende told«, medmindre der er indtrådt en ændring i omstændighederne.

– Stk. 10 omhandler den beregnede eksportpris. For så vidt som det er relevant her, bestemmes det, at denne pris kan fastlægges »uden fradrag for betalt antidumpingtold« på betingelser, som jeg senere vil henvise til.

B. Appelanbringenderne

40. RFA har præciseret, at selskabets appel »alene har til formål at anfægte Rettens konstateringer med hensyn til det andet middel, som sagsøgeren påberåbte sig i første instans, og nærmere bestemt den appellerede doms præmis 69-75 og 77-79« [19].

1. Første anbringende: »Retten har anlagt en fejlagtig fortolkning af grundforordningens artikel 11, stk. 9, og af den relevante retspraksis og har foretaget materielt ukorrekte konstateringer af de faktiske omstændigheder«

41. Anbringendet kan opdeles i to led.

a) Første led: manglende begrundelse

1) Appellantens og Kommissionens argumenter

42. RFA's anbringende om den påståede manglende begrundelse er kortfattet. RFA har blot anført, at »Retten ikke har behandlet sagsøgerens argument om, at der ikke er indtrådt en ændring i omstændighederne« [20].

43. Kommissionen har anført, at Retten ikke er forpligtet til at besvare alle appellantens anbringender, men at det er tilstrækkeligt at anføre en begrundelse, der implicit fremgår af afgørelsens begrundelse.

2) Bedømmelse

44. Dette klagepunkt fra RFA er ikke let at forstå, da RFA har anerkendt, at »Retten har vurderet, at stigningen i produktionsomkostningerne udgjorde en ændring i omstændighederne, der begrundede en ændring i metoden til beregning af eksportprisen, i overensstemmelse med grundforordningens artikel 11, stk. 9« [21].

45. I den appellerede doms begrundelse forklarer Retten, hvorfor der efter Rettens opfattelse forelå et grundlag, der var tilstrækkeligt til at begrunde, at Kommissionen ændrede sin beregningsmetode.

19 – Appelskriftet, punkt 16.

20 – Ibidem, punkt 28.

21 – Ibidem, punkt 22.

46. I nævnte doms præmis 70 fremhæves det, at der kan ses bort fra anvendelsen af den samme metode, »når de relevante parametre har ændret sig tilstrækkeligt til, at anvendelsen af den tidligere anvendte metode er uegnet til at levere et pålideligt resultat«.

47. På denne baggrund har Retten fremhævet, at der i denne sag skete en ændring i disse parametre, nærmere bestemt i produktionsomkostningerne. Det forholder sig sådan (hvilket kan give anledning til en vis forvirring), at denne ændring i produktionsomkostningerne er et element, der også indgår i vurderingen af spørgsmålet, om antidumpingtolden skal fjernes fra beregningen af eksportprisen i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 10. Dette indebærer imidlertid ikke, at denne stigning i produktionsomkostningerne materielt, i Rettens argumentation, også anses for en faktor, der er afgørende for *ændringen i omstændighederne*, som begrundede *ændringen i den anvendte metode*.

48. På denne baggrund er Rettens dom ikke behæftet med begrundelsesmangler, der kan medføre, at den appellerede dom ophæves. Den begrundelse, som Retten har anført – selv hvis den var fejlagtig – foreligger og er tilstrækkelig til, at appellanten forstår indholdet heraf, hvilket indhold appellanten er uenig i for så vidt angår realiteten.

49. Det bør desuden tages i betragtning, at Kommissionen i de omtvistede afgørelser fremhævede en række ændringer i de faktiske omstændigheder og væsentlige forandringer under den igangværende undersøgelse i forhold til den oprindelige undersøgelse, som begrundede en ændring i metoden.

50. Blandt disse ændringer lagde Retten vægt på stigningen i produktionsomkostningerne, hvilket er logisk, da RFA også havde henvist til denne ændring i sit søgsmål, selv om der også forelå andre ændringer [22].

51. Som Domstolen havde lejlighed til at fastslå i dom af 4. maj 2017 [23] i forbindelse med et tilsvarende anbringende fremsat af RFA, er det i forbindelse med en appel endelig tilstrækkeligt at anføre, at Domstolens prøvelse konkret har til formål at efterprøve, om Retten har besvaret den *række* af argumenter, som appellanten har fremført, tilstrækkeligt. Det er tilfældet her.

52. Hvis læsningen af en af passagerne i den appellerede doms præmis 69 og 78 umiddelbart kan give indtryk af, at Retten har fremlagt en argumentation, der er mere vidtgående end Kommissionens, må det under alle omstændigheder tilføjes, at dette ikke betyder, at Retten har erstattet (men derimod blot suppleret) de omtvistede afgørelsers begrundelse. På denne baggrund er det med rette, at RFA ikke har gjort denne tilsyneladende erstatning af begrundelser gældende i sit første appelanbringende.

22 – Det fremgår af punkt 19, sammenholdt med punkt 21, i afgørelse C(2014) 9805 final (hvilken afgørelse Retten anvender som model i den appellerede dom), at de russiske eksporterende producenters omkostninger steg væsentligt (ca. 100%) i forhold til den oprindelige undersøgelse, samt at: i) strukturen for koncernens hjemmemarkedssalg blev revideret kort efter afslutningen på den oprindelige undersøgelse, ii) de russiske eksporterende producenters eksporthandel blev ændret, iii) under den oprindelige undersøgelse eksporterede den eksporterende producent hovedsageligt den omhandlede vare FOB (Free On Board (Frit Ombord): Sælgeren leverer varen ombord på et skib i afskibningshavnen. Fra dette øjeblik påhviler alle risici og omkostninger køberen), og DDP (Delivered Duty Paid (Leveret Told Betalt): omfatter alle omkostninger indtil leveringen af varen til køberen på et aftalt sted i indførselslandet). Efter den oprindelige undersøgelse begyndte de nævnte virksomheder at sælge EXW (EX Works (Ab Fabrik): Varen leveres på leverandørens forretningssted, og køberen bærer hele risikoen (og omkostningerne) indtil bestemmelsesstedet), iv) under den oprindelige undersøgelse blev varerne solgt til kunder i Unionen EXW, CIF: Leverandøren bærer forsikrings- og fragtomkostninger, og køberen skal overtage varen ombord på skibet i bestemmelseshavnen og bærer risikoen (og omkostningerne) fra dette øjeblik) og DDP. Efter den oprindelige undersøgelse blev varerne hovedsageligt videresolgt DDP, v) ansøgeren og selskabet Am General LLC – Mishawaka, USA (herefter »AMG«), blev oprettet efter den oprindelige undersøgelse. Ansøgeren blev den eneste køber af varen, som den eksporterede især til Den Europæiske Union. AMG leverede administrative tjenesteydelser til ansøgeren som f.eks. ekspedition af købs- og salgsordrer, herunder logistik i forbindelse med levering, lagerforvaltning og fakturering. AMG blev navnlig betroet disse opgaver inden for rammerne af koncernens eksportvirksomhed, og vi) de markedsvilkår, der gjorde sig gældende under den oprindelige undersøgelse, ændrede sig også væsentligt.

23 – Dom RFA International mod Kommissionen (C-239/15 P, EU:C:2017:337, præmis 27).

b) Andet led: angivelige retlige fejl og materielt ukorrekte konstateringer af de faktiske omstændigheder

1) Appellantens og Kommissionens argumenter

53. RFA har opsummeret sine argumenter således: »[…] [I] sin bedømmelse af, hvorvidt antidumpingtolden var afspejlet i salgspriserne, foretog Kommissionen ikke en analyse på baggrund af den videresalgspris, der blev identificeret i forbindelse med den undersøgelse, som førte til den oprindelige forordning, men på baggrund af de gængse produktionsomkostninger i Rusland. Dette udgør en ændring af metoden som omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 9. Kommissionen anførte, at omstændighederne havde ændret sig væsentligt siden den oprindelige undersøgelse, og navnlig var de russiske eksportørers produktionsomkostninger steget med ca. 100%. Omkostningsstigninger forelå, og der var kendskab til disse, allerede under perioderne for undersøgelsen om tilbagebetaling for 2008-2010.«

54. Kommissionen har støttet sig på ordlyden af artikel 11, stk. 9, og har anført, at den eneste gyldige reference er den oprindelige forordning, da det er den, der »resulterede i indførslen af den pågældende told«.

2) Bedømmelse

55. Grundforordningens artikel 11, stk. 9, anfører som nævnt dels »den undersøgelse, der resulterede i indførslen af den pågældende told«, dels genoptagede undersøgelser og undersøgelser om tilbagebetaling. I forbindelse med de to sidstnævnte skal der anvendes den samme metode, som blev benyttet i den første undersøgelse, medmindre omstændighederne har ændret sig.

56. Den bestemmelse, der angiveligt er blevet tilsidesat, kræver således kun, at »de samme metoder, som blev benyttet i den undersøgelse, der resulterede i indførslen af den pågældende told«, anvendes efterfølgende. Da antidumpingtolden i denne sag blev indført ved den oprindelige forordning, indebærer bestemmelsens ordlyd, at udgangspunktet er den metode, der blev anvendt ved den oprindelige undersøgelse, og ikke en metode, der blev anvendt på et andet tidspunkt.

57. På denne baggrund (som RFA, således som Kommissionen har påpeget i sin duplik, sent anerkendte i punkt 9 i sin replik, i modsætning til det, der syntes at fremgå af punkt 25 i RFA's appelskrift), kan det første appelanbringendes andet led ikke tiltrædes.

58. RFA anførte i sit appelskrift, at Kommissionen burde have anvendt den samme metode, som den anvendte i *andre* senere undersøgelser, som ikke er den metode, der resulterede i indførelsen af antidumpingtolden i 2008. RFA har nærmere bestemt kritiseret, at Kommissionen (og Retten, idet den bekræftede Kommissionens synspunkt) ikke anvendte den metode, som den allerede havde anvendt ved afgørelsen om *tilbagebetaling* af antidumpingtold med hensyn til andre foregående perioder [24].

24 – I (den endelige) dom i sag T-487/14, CHEMK og KF mod Kommissionen (EU:T:2018:792), som er af samme dato som den i denne sag appellerede dom, forkastede Retten et tilsvarende anbringende fremsat af CHEMK og KF mod den endelige afgørelse på udløbsundersøgelse vedrørende denne antidumpingtold. Følgende fremgår af denne doms præmis 61: »I det foreliggende tilfælde *har sagsøgerne imidlertid ikke med hensyn til udløbsundersøgelsen anmodet om, at den samme metode, som blev anvendt i den oprindelige undersøgelse, skal anvendes, men kun at den samme metode, som anvendes i den fornyede undersøgelse, der førte til interimsforordningen, skal anvendes*. Det, der er tale om, er nemlig afspejlingen af antidumpingtolden, som pr. definition ikke var gældende i perioden for den oprindelige undersøgelse« (min fremhævelse).

59. Det kan ikke udelukkes, at RFA's synspunkt i teorien kan have et andet retsgrundlag end det, som RFA selv har valgt (tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9). Den eneste lovbestemmelse, hvis tilsidesættelse RFA har gjort gældende i appelskriftet (som Domstolen skal henholde sig til), er som nævnt grundforordningens artikel 11, stk. 9, som Retten efter RFA's opfattelse har fortolket fejlagtigt.

60. Under disse omstændigheder er det første appelanbringende dømt til at mislykkes, da den fortolkning, som RFA har foreslået Retten, som nævnt ikke er forenelig med den pågældende bestemmelse.

61. Som Retten har fremhævet, er vedtagelsen af en ny metode, som afviger fra den metode, der er blevet anvendt i foregående undersøgelser, under alle omstændigheder begrundet, hvis det fastslås, at der er indtrådt en *ændring i omstændighederne*. Denne mulighed nævnes i den appellerede doms præmis 70: »En sikring af, at den økonomiske analyse er pålidelig ved sammenligningen af situationen mellem de to perioder, begrunder i princippet en anvendelse af den samme metode, medmindre de relevante parametre har ændret sig tilstrækkeligt til, at anvendelsen af den tidligere anvendte metode er uegnet til at levere et pålideligt resultat.« Retten bekræfter i denne passage det, som Domstolen allerede havde fastslået i Valimar-dommen.

62. Afgørelsen af, hvorvidt der faktisk indtrådte en ændring i omstændighederne, er således en bedømmelse, der lig de øvrige angiveligt »materielt ukorrekte konstateringer af de faktiske omstændigheder«, som RFA har foreholdt Retten, ikke kan anvendes som grundlag for en appel, der er begrænset til retlige spørgsmål og ikke faktiske spørgsmål.

63. Det følger af fast retspraksis, at Domstolen ikke har kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder[25]. Det er således ikke muligt at foretage en prøvelse af bedømmelserne af de faktiske omstændigheder i den appellerede dom, medmindre det gøres gældende, at de beviser, der fremgår af sagsakterne, åbenlyst er blevet gengivet urigtigt, hvilket ikke er sket her.

64. Tvisten drejer sig om den senere afspejling af antidumpingtolden (hvilket reelt er tvistens kerne), og grundforordningens artikel 11, stk. 9, er under alle omstændigheder ikke en bestemmelse, der er egnet til at afgøre den. I den oprindelige undersøgelse kan der ikke være tale om en *metode*, der er egnet til at præcisere afspejlingen, eller den manglende afspejling, af antidumpingtolden: denne oplysning må nødvendigvis være fraværende i enhver oprindelig undersøgelse, der netop har til formål at indføre antidumpingtolden.

65. På denne baggrund kan der pr. definition ikke være en *samme metode*, som er fælles for den oprindelige undersøgelse og de efterfølgende undersøgelser om tilbagebetaling for så vidt angår afspejlingen af antidumpingtolden i videresalgsprisen for varerne i Unionen. Der kan heller ikke være tale om en *ændring i metoden*, da der i de oprindelige undersøgelser som nævnt ikke findes nogen metode til at efterprøve, om en antidumpingtold, som ikke fandtes tidligere, er afspejlet i videresalgspriserne.

66. Kravet om, at metoden ikke må ændres (medmindre omstændighederne ændres), som er fastlagt i grundforordningens artikel 11, stk. 9, kan således ikke anvendes i disse tilfælde.

25 – Jf. bl.a. dom af 27.2.2020, Litauen mod Kommissionen (C-79/19 P, EU:C:2020:129): »[D]et følger af artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF og artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, at Domstolen ikke har kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, som Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, er det alene Retten, der har kompetence til at vurdere, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt. Denne vurdering udgør ikke, medmindre beviserne er gengivet forkert, et retsspørgsmål, som er undergivet Domstolens prøvelsesret.«

2. Det andet appelanbringende

67. RFA har opsummeret sit andet appelanbringende således: »Retten anlagde en forkert fortolkning af grundforordningens artikel 11, stk. 10, ved at anvende det forkerte retlige kriterium. I henhold til det retlige kriterium, som Retten har udviklet, kan den omstændighed, at antidumpingtolden indgår i eksportpriserne, kun godtgøres gennem DDP-prisoplysninger og ved at påvise, at ikke blot antidumpingtolden, men ligeledes samtlige eventuelle opståede produktionsomkostninger, er omfattet af de nye priser. Hverken grundforordningens artikel 11, stk. 10, eller Kommissionens meddelelse vedrørende tilbagebetaling af antidumpingtold [26] […] stiller et sådant krav«.

a) Første led: spørgsmålet, om ikke blot antidumpingtolden, men ligeledes produktionsomkostningerne, indgår i de nye priser

1) Appellantens og Kommissionens argumenter

68. RFA har kritiseret indholdet af den appellerede doms præmis 72-75 og har gjort gældende, at grundforordningens artikel 11, stk. 10, kun kræver, at producenten fremlægger beviser for, at tolden er blevet afspejlet korrekt i videresalgspriserne i Unionen.

69. Ifølge RFA er det tilstrækkeligt, at videresalgspriserne er steget tilstrækkeligt i forhold til de priser, der fremgik af den oprindelige undersøgelse. Hvis det var relevant at tage produktionsomkostningerne i betragtning i denne henseende, burde Kommissionen have udvidet punkt 4.1, litra b), i sin meddelelse vedrørende tilbagebetaling af antidumpingtold [27], således at det omfatter disse omkostninger.

70. Kommissionen har anført, at ansøgeren ikke blot skal godtgøre, at der er sket en stigning i videresalgspriserne, men derimod at tolden »korrekt afspejles« i disse priser.

2) Bedømmelse

71. I henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 8, første afsnit, støtter tilbagebetalingsprocedurerne sig på en godtgørelse af, at den dumpingmargen, på grundlag af hvilken tolden er betalt, er blevet elimineret eller reduceret til et niveau, der er lavere end den gældende toldsats.

72. Grundforordningens artikel 11, stk. 10, tillader, at der ikke gives fradrag for betalt antidumpingtold ved beregningen af eksportprisen (i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9). Denne mulighed foreligger imidlertid kun, »hvis der foreligger afgørende bevis for, at tolden korrekt afspejles i videresalgspriserne og de efterfølgende salgspriser i Fællesskabet«.

73. Appelskriftet peger på et problem i dette stykke, som på grund af dets mulige indvirkning på andre sager først bør undersøges generelt og derefter specifikt i forhold til denne sags omstændigheder.

26 – EUT 2014, C 164, s. 9.

27 – Punkt 4.1, litra b) (»Gennemførelse af grundforordningens artikel 11, stk. 10«) i Meddelelse fra Kommissionen vedrørende tilbagebetaling af antidumpingtold har denne ordlyd: »Hvis eksportprisen beregnes i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9, beregner Kommissionen den uden noget fradrag for den betalte antidumpingtold, når der fremlægges afgørende beviser for, at tolden er behørigt afspejlet i videresalgspriserne og de efterfølgende salgspriser i Unionen. Kommissionen vil undersøge, om en stigning i salgspriserne til uafhængige kunder i Unionen mellem den oprindelige undersøgelsesperiode og perioden for undersøgelsen om tilbagebetaling omfatter antidumpingtolden.«

i) Fastsættelse af videresalgsprisen: Kan det kun undersøges, om antidumpingtolden afspejles heri?

74. RFA's synspunkt, som er blevet gentaget flere gange, er, at det ved kontrollen af, om antidumpingtolden indgår (eller afspejles) i videresalgspriserne, efter fremlæggelsen af afgørende beviser ikke er muligt at tage andres faktorers indvirkning i betragtning, således som Retten har gjort, idet den har fulgt Kommissionens linje. Det ville således være tilstrækkeligt, at de nye priser var højere end summen af de tidligere priser og antidumpingtolden, for at denne told kan anses for at være afspejlet.

75. Denne opfattelse kan jeg ikke tilslutte mig. Efter min opfattelse er det mere logisk (og i højere grad i overensstemmelse med en helhedsfortolkning af den pågældende bestemmelse) at anføre, at en stigning i videresalgspriserne i Unionen i forhold til de oprindelige videresalgspriser ikke automatisk betyder, at antidumpingtolden afspejles korrekt og fuldt ud i disse endelige priser.

76. Det kan udledes, at de nye priser, selv om de er højere end de tidligere, ikke korrekt afspejler (dvs. ikke indeholder) antidumpingtolden, hvis a) produktionsomkostningerne er steget væsentligt i perioden fra det oprindelige til det endelige tidspunkt, og b) de nye videresalgspriser ikke afspejler denne omkostningsstigning.

77. Denne argumentation, som efter min opfattelse utvivlsomt er korrekt, har Retten i det væsentlige anvendt: »grundforordningens artikel 11, stk. 10, [indebærer] på ingen måde, for så vidt som den vedrører spørgsmålet, om »tolden korrekt afspejles i videresalgspriserne«, at det kun er den tilsvarende antidumpingtold, der skal indarbejdes i den nye videresalgspris ud over den videresalgspris, der tidligere er blevet anvendt for at opnå et positivt svar. En yderligere told i forhold til normalt afholdte omkostninger er kun »korrekt afspejlet«, såfremt den føjes til disse omkostninger. Såfremt disse øvrige omkostninger stiger, men videresalgsprisen stiger mindre, tilføjes tolden i realiteten kun delvist eller slet ikke disse øvrige omkostninger, selv ikke såfremt den tilsvarende antidumpingtold er blevet tilføjet den tidligere anvendte videresalgspris« [28].

78. Således som Kommissionen har anført, vil jeg tilføje, at den administrative praksis, som Domstolen følger, ikke er egnet til at ændre bindende retsregler, som Unionens institutioner har vedtaget.

ii) Anvendelsen af dette kriterium i den appellerede dom

79. Retten begrundede, hvorfor appellantens anbringende om, at videresalgspriserne var steget mere end 100% i perioden mellem den oprindelige undersøgelse og fjerde periode for undersøgelsen om tilbagebetaling, var utilstrækkeligt til at godtgøre, at antidumpingtolden var fuldt ud afspejlet i disse priser.

80. Ifølge Retten »[er det] tilstrækkeligt, at produktionsomkostningerne steg med mere end de anvendte priser, for at de anvendte priser ikke korrekt afspejler antidumpingtolden, henset til udviklingen i produktionsomkostningerne. Dette godtgøres a priori af den omstændighed, som Kommissionen har fremhævet, at produktionsomkostningerne, antidumpingtolden inkluderet, i 99% af tilfældene ikke var omfattet af videresalgspriserne i Unionen i 2012« [29].

28 – Den appellerede doms præmis 71. Denne præmis er i overensstemmelse med præmis 64 i den endelige dom af 15.11.2018, CHEMK og KF mod Kommissionen (T-487/14, EU:T:2018:792).

29 – Ibidem, præmis 74.

81. Retten var ikke af den opfattelse, at RFA havde fremlagt et »afgørende bevis« for at antidumpingtolden korrekt afspejles i videresalgspriserne, og derfor kunne den betalte antidumpingtold ikke fradrages. Som jeg senere vil forklare, er det ubestridt, at bevisbyrden i forbindelse med afgørelsen om ikke at foretage dette fradrag påhviler den erhvervsdrivende og ikke Kommissionen, som har til opgave at bedømme, hvor *afgørende* de af den erhvervsdrivende fremlagte beviser er.

82. Jeg må igen fremhæve, at der ikke kan foretages prøvelse af den bedømmelse af sagens faktiske omstændigheder, som Retten har foretaget, i en appelsag, hvilket skal ske ved hjælp af de begrænsede midler, som jeg tidligere har nævnt [30]. I denne sag var det bevisniveau, som appellanten blev afkrævet, særligt højt, da sidstnævnte skulle fremlægge beviser, som på *afgørende* vis godtgjorde det omtvistede forhold.

83. Hvis Retten i betragtning af dette krav udførligt forklarer, hvorfor den er af den opfattelse, at RFA ikke har formået at godtgøre dette forhold, er det vanskeligt for Domstolen at foretage en prøvelse af denne bedømmelse i en appelsag. Ingen af de ekstraordinære årsager (urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, fremhævet ved hjælp af dokumenter fra sagsakterne, som godtgør dette) foreligger i denne sag.

84. Det bør desuden bemærkes, at Retten ved undersøgelsen af forhold, som Kommissionen har taget stilling til, skal overholde kriteriet om, at »Unionens institutioner inden for den fælles handelspolitik – og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger – har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge« [31].

85. Anvendelsen af dette kriterium på hovedsagen taler for, at Kommissionens synspunkter tiltrædes, og at appellanten pålægges en endnu større byrde i sine bestræbelser på at underminere de omtvistede afgørelsers begrundelse [32].

86. Det bør endelig anføres, at fjerde periode for undersøgelsen om tilbagebetaling stemmer overens med den periode, der var omfattet af den udløbsundersøgelse, som udmøntede sig i gennemførelsesforordning nr. 360/2014. I søgsmålet til prøvelse af den forordning, som blev anlagt af CHEMK og KF (virksomheder, som er forbundet med RFA), blev Kommissionen som nævnt frifundet ved Rettens dom af 15. november 2018 [33], som er endelig.

87. I den nævnte sag blev der ligeledes foretaget en undersøgelse af ændringen af metoden i forhold til interimsundersøgelsen, og der blev også lagt vægt på stigningen i produktionsomkostningerne som et element, der var afgørende for fradraget af antidumpingtolden ved beregningen af eksportprisen, idet der blev draget de samme konklusioner som i den dom, der nu er genstand for appel. Sammenfaldet med denne sag er yderst slående, og det resultat, som Retten nåede frem til, stemmer overens med mit svar til dette led i det andet appelanbringende.

30 – Jf. punkt 63 og den deri nævnte retspraksis.

31 – Valimar-dommen, præmis 51, med henvisning til dom af 27.9.2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, præmis 40 og 41), og dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP (C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 63).

32 – Valimar-dommen begrænser omfanget af domstolsprøvelsen af institutionernes skøn »til en kontrol af, om procedureforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, om der foreligger en åbenbar fejl ved vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning« (præmis 51).

33 – Dom CHEMK og KF mod Kommissionen (T-487/14, EU:T:2018:792).

b) Andet led: accept af DDP-prisoplysninger som det eneste bevis for, at antidumpingtolden indgår i eksportpriserne

1) Appellantens og Kommissionens argumenter

88. RFA har kritiseret, at Retten i den appellerede doms præmis 77 og 78 alene har accepteret muligheden for at fremlægge DDP-priser som bevis for, at antidumpingtolden indgår i videresalgsprisen.

89. RFA har i denne forbindelse henvist til punkt 4.1, litra b), i Kommissionens meddelelse vedrørende tilbagebetaling af antidumpingtold og har tilføjet, at det ikke fremgår af nogen retlige bestemmelser, om der skal fremlægges DDP-priser eller henvises til EXW- eller CIF-priser, som indeholder antidumpingtolden.

90. Som svar på dette synspunkt har Kommissionen anført, at det følger af grundforordningens artikel 11, stk. 10, at reglen er, at tolden fradrages ved beregningen af eksportprisen, og at beviset for, at denne told indgår i videresalgspriserne, skal være afgørende, hvis den ikke skal fradrages.

91. Ifølge Kommissionen har Retten ikke begrænset appellantens bevismidler, men har derimod anvendt de forhold, som appellanten har fremlagt. Kommissionen har desuden gentaget, at det ikke er tilstrækkeligt, at videresalgspriserne svinger, men at det derimod skal bevises, at antidumpingtolden afspejles i videresalgspriserne.

2) Bedømmelse

92. I modsætning til det af RFA anførte har Retten i den appellerede dom ikke begrænset de bevismidler, som appellanten havde til rådighed. Retten har derimod overholdt det kriterium, som den fastlagde i dommen i sagen Einhell Germany m.fl. mod Kommissionen: »[…] [B]eviset for, at antidumpingtolden afspejles i videresalgspriserne og de efterfølgende salgspriser i Unionen – på betingelse af at beviset er »afgørende« – [kan] føres på enhver måde […]« [34].

93. Jeg understreger, at den appellerede dom ikke indfører en begrænsning af de bevismidler, som RFA skulle tilvejebringe. Den forklarer blot, hvorfor de bevismidler, som denne virksomhed fremlagde, i denne sag ikke kunne leve op til kravet om at være et *afgørende* bevis for, at antidumpingtolden afspejledes i videresalgspriserne.

94. Der er tale om en faktisk situation, som må undersøges i forhold til omstændighederne i hvert enkelt tilfælde. Kommissionen forklarede, hvordan den i de foregående undersøgelser kunne drage konklusioner om de indhentede oplysninger, herunder analysen af udviklingen i videresalgspriserne, og uddybede umiddelbart forskellige oplysninger, på grundlag af hvilke den fastslog, at de forelagte oplysninger ikke var pålidelige.

95. Den omstændighed, at der i en bestemt situation er nået frem til en løsning, betyder ikke, at det samme resultat skal opnås i en anden sammenhæng. Derfor måtte der blive lagt vægt på omstændighederne med hensyn til de nye perioder for undersøgelsen om tilbagebetaling, således som der blev.

96. Som bevis fremlagde RFA en tabel over udviklingen i selskabets vejede gennemsnitlige EXW- og CIF-priser fra den oprindelige undersøgelse til fjerde undersøgelsesperiode, hvorved selskabet forsøgte at bevise, at dets videresalgspriser indeholdt antidumpingtolden.

34 – Dom af 18.11.2015 (T-73/12, EU:T:2015:865, præmis 155).

97. De omtvistede afgørelser indeholdt forskellige argumenter, hvorved Kommissionen viste, at disse oplysninger, som RFA havde tilvejebragt, ikke var pålidelige. Med annullationssøgsmålet forsøgte selskabet at få accepteret sine anbringender uden større ændringer, hvilket Kommissionen havde nægtet.

98. Ved bedømmelsen af bevismidlerne (som skulle evalueres som ovenfor beskrevet) bekræftede Retten den bedømmelse af beviserne, som Kommissionen havde foretaget, og denne bedømmelse i den appellerede dom kan, således som jeg også har nævnt, ikke anfægtes i en appelsag, undtagen i ekstraordinære tilfælde, hvor faktiske omstændigheder, som anses for godtgjort, er blevet gengivet urigtigt, hvilket ikke er sket her.

3) Subsidiær bedømmelse

99. I modsætning til det, som RFA gjorde gældende for Retten [35], har selskabet ikke ladet den kritik, hvorefter Kommissionen, såfremt den var af den opfattelse, at nogle oplysninger om omkostningerne ikke var pålidelige, burde have oplyst RFA herom under kontrolbesøgene eller hurtigst muligt, således at RFA kunne afhjælpe denne mangel, indgå i appellen.

100. Da denne kritik ikke indgår i appellen, skal Domstolen naturligvis ikke tage stilling til den.

101. For at fjerne enhver tvivl desangående kan det imidlertid være hensigtsmæssigt at minde om, at Kommissionen med hensyn til grundforordningens artikel 11, stk. 10, ikke er forpligtet til at handle af egen drift, men derimod kun til at vurdere de *afgørende beviser*, som den forelægges af en aktør, der anmoder om en tilbagebetalingsundersøgelse [36]. Det er ansøgeren, ikke Kommissionen, som det påhviler at bevise, med det skærpede krav, der følger af adjektivet *afgørende*, at tolden korrekt afspejles i videresalgspriserne

102. Der er derfor intet grundlag for det andet appelanbringende, hvilket sammen med forkastelsen af det første appelanbringende medfører, at appellen forkastes i sin helhed.

103. I medfør af artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement bør det pålægges RFA at betale sagsomkostningerne.

VI. Forslag til afgørelse

104. På baggrund af det ovenstående foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»1) Appellen forkastes.

2) RFA International, LP tilpligtes at betale sagsomkostningerne.«

35 – Stævningens punkt 94.

36 – I dom af 22.3.2012, GLS (C-338/10, EU:C:2012:158, præmis 32), fastslog Domstolen, at »Kommissionen [er] forpligtet til af egen drift at undersøge samtlige de relevante oplysninger, som den selv kan få adgang til, idet den ikke i en antidumpingundersøgelse skal optræde som en dommer, hvis beføjelser begrænser sig til at træffe afgørelse alene på grundlag af de oplysninger og beviser, som parterne i undersøgelsen har fremlagt«. Denne afgørelse blev truffet i en anden sammenhæng, da der var tale om en tvist om fastsættelsen af den normale værdi under en oprindelig undersøgelse.